

de gelegenheid een korter model dat niet tussen de wielen kon draaien). Mijn behoorlijk zware borsten, verstopt onder een strak leren pak. Zelden herkenden ze

ze verschuilt zich toch maar weer mooi onder die lange cape. Misschien ben ik er nooit meer helemaal van onder gekropen.

me als vrouw als ik met hoge snelheid de binnenwegen onveilig maakte. Ik reisde zo doorheen heel Europa.

De garage en de wereld waren mijn hele leven mijn thuis. Af en toe ontmoette ik wel eens iemand, een korte relatie. Nooit een vaste relatie gehad. Velen wilden het wel eens proberen maar niemand hield

het lang uit met die 'rare'. Ach, het is gelopen hoe het moest lopen.

Laatst kwam hier een journalist van De Morgen. Om een portret van me te maken. Ze waren op zoek naar bijzondere vrouwen. Nou, die kregen ze. Ik hees me voor de gelegenheid nog eens in mijn speciale pak, dat met de zilverkleurige broek en de zilveren handschoenen en de hele lange cape. Ik zette mijn favoriete rode helm op en probeerde zo stoer mogelijk te kijken. Ze sleepten er zelf een mooie oldtimer VW kever bij. Twee oldtimers samen op de foto. En Mireille, mijn eeuwige corgi, mocht ook op de foto. Het was me wat.

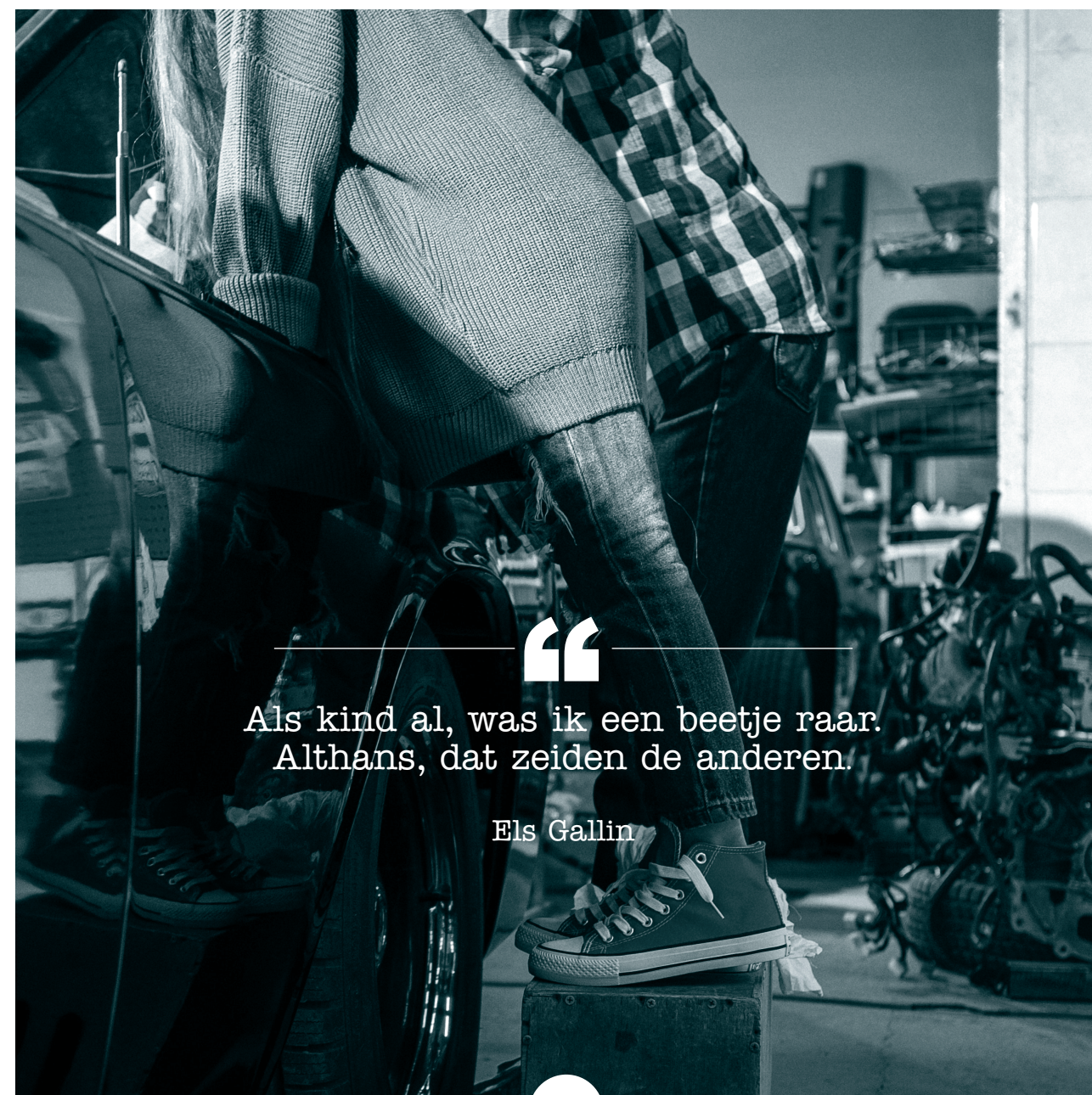
Als ik de foto zo zie, dan denk ik: ze verschuilt zich toch maar weer mooi onder die lange cape. Misschien ben ik er nooit meer helemaal van onder gekropen.

Of misschien net wel?

CAPE 2020

CAFÉ GAZETTE

Als kind al, was ik een beetje raar.
Althans, dat zeiden de anderen.

Els Gallin

Cape

Mijn leraren, de kinderen in de straat, mijn familie,... zowat iedereen eigenlijk. Ik hoorde het te pas en te onpas. 'Ons Bernadette heeft het weer'. Of: 'Het is ons Bernadette weer.' Ik werd op de duur wat immuun voor die zinnen, er kwam een soort onverschilligheid over me heen. Denk ik. Ik vond het wel grappig. Want wat moest ik er anders mee? Ik snapte er immers niets van. Ik voelde me helemaal niet vreemd. Ik voelde me vrolijk en vrij. Maar niet vreemd.

Het werd erger toen ik ouder werd en mijn familie en mijn vrienden zich voor mij begonnen te verontschuldigen. Dan hoorde ik dingen als: 'Ze maakt een grap hoor' of 'Ze is niet altijd zo, ze heeft een bijzondere vorm van humor.' Of nog erger: 'Let maar niet zo erg op haar, ze meent het niet serieus'.

Ik werd een soort excuus-kind. Zo eentje waar je ergens mee kwam maar er al snel wat toelichting bij moest geven. Daar wende ik nooit aan, geen immunitetsverschijnselen op dat vlak. Telkens het gebeurde, kromp ik vanbinnen een beetje in elkaar. Hoe erg kon het met je zijn, dat mensen zich voor je moesten verontschuldigen. Zoals die keer dat ik aan de dokter vertelde dat ik ook dokter wilde worden en mijn moeder er snel aan toevoegde: 'Ach ons Bernadette, ze fantaseert maar wat hoor.' Of toen ik met mijn eerste zelfgespaarde centjes een mecano-doos wilde kopen. Toen zei mijn vader tegen de winkelier: 'Niet op letten, ze denkt weer dat ze speciaal is, een mecanodoos voor een meisje, wat zullen we nog allemaal meemaken met dat kind'. Die dag stapte ik doodongelukkig met een stomme pop onder mijn arm naar huis.

Uiteindelijk werd ik helemaal geen dokter, dat zat er voor mij niet in. Ik werd auto-mecanicien. 'Ik genees auto's,' zei ik als men vroeg wat ik deed voor de kost. Ik leerde het mezelf via boeken. In de straat was er ook een kleine garage en daar ging ik vaak langs. Onder het mom van: ik verveel me en kom even kijken hoe het met het hondje is. In werkelijkheid was ik meer geïnteresseerd in wat er onder de motorkap gebeurde dan in dat kleine

mormeltje dat er liep te keffen. Ik leerde er hoe een viertaktmotor werkt, hoe je olie kan verversen en een batterij kan vervangen. En toegegeven: ik hield er uiteindelijk ook een liefde voor corgi-hondjes aan over. Die waar Queen Elisabeth ook zo dol op is.

Naar school gaan als meisje tussen een groep 'zware jongens' met handen zwart van de smeerolie en gekleed in vettige overalls, daar kon natuurlijk geen sprake van zijn. Ik ging naar de huishoudschool waar ik vanbinnen ongelukkig was en langs buiten de rebel speelde. Ik droeg

cape. Na een tijdje begon ik het zelf wel mooi te vinden.

De garagist in de straat werd oud, zijn twee zonen hadden te weinig technisch inzicht om geschikt te zijn voor de automechaniek. En aangezien ik ondertussen toch een deel van het meubilair was geworden, kon ik de zaak van hem overnemen. Ik was toen tweeëntwintig. We waren het jaar 1956. De commentaren die ik van de buitenwereld kreeg, gleden van mijn cape af. Ik beschouwde 'raar' toen al als een geuzennaam.

bijvoorbeeld stevast een cape van fluweel die ik over mijn kleren drapeerde. Dat was begonnen na een carnavalsfeestje waar ik als een soort vrouwelijke Zorro verscheen (in plaats van als prinses zoals toen algemeen werd verwacht). Daarna deed ik de cape nooit meer uit. Nu ik oud en wijs ben, besef ik wel dat ik de cape gebruikte als een soort bliksemafleder en als scherm tegen de buitenwereld. Ik zat veilig binnenin mijn

Mijn specialiteit waren de volkswagenbusjes en later vooral de VW kevers. Een paar duizend zijn er door mijn handen gegaan en genezen verklaard. Evenveel eigenaars heb ik ontmoet en leren kennen. De wereld kwam bij me over de vloer.

Maar ik hield vooral van alleen zijn. Motorrijden was voor mij het ideale tijdverdrijf. Zware helm op, cape aan (voor